

# ПОНИШТАВАЊЕ ЦИВИЛИЗАЦИЈА И КУЛТУРА КРОЗ НАУКУ, РЕЛИГИЈЕ И ОБРАЗОВАЊЕ

Проф. др Светозар Радишић,<sup>1</sup>  
Нови Београд, Пеђе Милосављевића 54/13,  
тел. 011-2176079, 062-448 965,  
e-mail: [svetozarradistic@yahoo.com](mailto:svetozarradistic@yahoo.com)

Данас свет, нажалост, сведочи о уништавању културе у Србији, Авганистану, Ираку, Сирији... Људи мисле да се ратови воде само због преосталих ресурса као што су нафта, угаљ, злато, драго камење... А зашто се онда србски језик у Хагу зове свакако само не србски? Зар постоји неко ко још увек мисли да правници у Хашком трибуналу не знају ништа о Србима и њиховој историји и да нису имали прилику да то сазнају? Када оду са својих функција као да се освесте, прогледају и почну да говоре и пишу истину. И тај феномен, са накнадном памећу и истином, део је неоружане агресије, овог пута агресије на људске душе. И сви људи који раде за систем „великог брата“ и не желе да прихвате доказану истину, те настављају као да се ништа није догодило, учесници су у неоружаном рату – на страни агресора.

Неоружани облици агресије се вероватно најбоље препознају баш у Србији. Србско преобличено памћење досеже до 325. године, када је Исус Христос проглашен за Сина Божијег. Потом Срби слуте да се нешто веома важно догодило у време раскола у католичанству 1054. године. Чини се, да су догађаји непосредно после 1180. године, након што се упокојио византијски цар Манојло Комнен, изазвали почетак крваве српске историје. Да ли је српско страдање везано и како је

---

<sup>1</sup> Доктор наука у области теорије ратовања, експерт за неоружане облике агресије. У време ратова на просторима претходне Југославије био је референт за научно-истраживачки рад у Управи за школство и обуку – тзв. IV управи Генералштаба ВЈ, самостални референт у Управи за стратегијске студије и политику одбране Савезног министарства за одбрану Савезне Републике Југославије и Главни и одговорни уредник општевојног теоријског часописа „Војно дело“.

везано за та времена тешко је сазнати, али је потпуно јасно да је историја Срба брисана, прекрајана и присвајана и много раније.<sup>2</sup>

Историја Срба је присећање на непрестана страдања. Чак и последња суђења у Хашком трибуналу доказују да је важније од свега коначно отети Србима језик, писмо и културу. Све одлуке у вези с латиницом и ћирилицом су само део неокортикалног и сведиманзионалног рата против Срба. Зато није чудо што у српским окриљима ничу друштва за заштиту Срба под именом СРБ.

Шта се догађало у тих запамћених скоро хиљаду година? У најстаријим анализама спомиње се текст који је 1332. године написао Доминиканац Буркард за потребе папског двора, у којем је фратар предложио уништење двеју шизматских држава Србије и Грчке, јер су „одбациле католичанство“. Затим истраживачи и аналитичари спомињу Римску курију која је 1603. године дело Мавра Орбина „Сумарни преглед историје појединих словенских држава на Балкану до најезде Турака“ уврстила у попис забрањених књига. Тако је доказано да су после Константина Порфирогенита, Римска курија, затим Ватикан,<sup>3</sup> нордијска, германска

---

<sup>2</sup> Са темом у вези са крађом српског језика, историје, традиција и културе аутор ове књиге повезан је од првих истраживања у области теорије ратовања. У научном напису „Теорија завере' и политика одбране“, објављеном у општевојном теоријском часопису „Војно дело“ број 1–2 1993, године, постављено је питање коме и чему служи „брисање историје“, будући да се прича Макса Валентинуција да „Запад не познаје Николу Теслу и његово дело“ само надовезује на оне које су већ написали Јован Стерија Поповић, Јаша Томић, Милош Милојевић, Сима Лукин Лазић, Псуњски, Милош Црњански, Јован Дучић, Владимир Дворниковић, Олга Луковић Пјановић, Радивоје Пешић, Јован И. Деретић и многи други истраживачи узрока балканске кризе.

Када се прочита да се српска историја ослања на изјаве Константина Порфирогенита и летопис попа Дукљанина, постаје јасно колико је учињено да српски народ нестане. Иако кажу да је Летопис попа Дукљанина настао у другој половини 12. века, најстарији познати рукописи хронике потичу из средине 17. века (!?!). То су тзв. Ватикански рукопис, који је настао око 1650. године у скрипторијуму Ивана Луцића, а чува се у Ватиканској библиотеци, те тзв. Београдски рукопис, преписан највероватније око 1658. године кога неки истраживачи приписују фра Рафаелу Леваковићу, а налази се у Народној библиотеци у Београду. Хроника је први пут објављена 1601. године, на италијанском језику, као део књиге *Il Regno degli Slavi* дубровачког бенедиктинца Мавра Орбина.

<sup>3</sup> Александар Антонић, аутор књиге „Ватикански тунели“ 17 година је изучавао Ватикан и принео проверене податке о милитантности папа и србомрсцима у окриљу римокатоличанства, те настојању и плановима да се српски род сваковрсно и сваколико затре.

и аустроугарска школа својим непосредним утицајем, прекројили српску историју. Све наведене школе постале су извориште науке, религије и образовања. Цео свет учи њихову истину.

Масмедији су свакако и историјски сведок, јер, да се нису оглашавали сада нико не би знао да је дубоко у узроку југословенске кризе „крађа језика“, која одгонета странцима зашто све сукобљене стране на просторима претходне Југославије говоре варијацијама истог језика. У „Српском листу“ (Задар, 1903), објављен је чланак поводом „крађе србског језика од стране Хрвата“.

У напису „Прозвана је Српска академија наука“, објављеном 12. маја 1994. године, у листу „Војска“, сугерисано је да се академици САНУ изјасне о истраживању Олге Луковић Пјановић. Докторка наука у области филологије, која је одбранила докторат у Сорбони, прикупила је преко 9.000 страних извора за тврдњу да из протосрбских племена потичу многи садашњи европски народи. Двадесет година нико из те угледне институције није покушао да се изјасни о научном раду „Срби – народ најстарији“, а наслов је проистекао из једног од исказа Халкокондила и дело садржи много аргумената у вези са србским језиком и писмом.

Парадоксално је, када се говори о теми србског језика и писма, да су у Србији највећи противници србства интернационалистички настројени системци у институцијама које финансијски издржава србски народ. По свему судећи, у Српској академији наука и уметности<sup>4</sup> (САНУ) само је мр Милорад Симић јавно радио на очувању србског језика и ћирилице. Чак је без подршке система направио програмски пакет „РАС“, ради стандардизације србског издаваштва. Све под паролом „Говори србски да те цео свет разуме! Да би нам се име спомињало!“

С друге стране, на шта су спремни системци довољно говоре реакције званичника САНУ и Универзитетске библиотеке „Никола Тесла“ у Нишу, на рад и дело истраживача језичких корена Славише К. Миљковића. Иако на његовом опусу

<sup>4</sup> САНУ је институција која упркос великом број умних људи није успела ни своје име да осмисли. Реч је о Академији наука Србије, а зове се Српска академија наука. Када би била „српска“ у њој би били само Срби научници. Спој са уметницима даље обесмишљава академски ново будући да на седницама заједно седе седе хармоникаши и физичари, односно људи који су завршили највише школе и они са минимумом школске спреме. Поистовећени су знање и вештина. То је научно, из аспекта теорије класификације, некоректно.

треба још много радити, неспорно је да је став САНУ и библиотека према његовом делу површан и суштински антисрбски.

Као што Војска Србије нема право да истражује будуће ратове и нема право на стратегију одбране изван концепта који су, преко марионетске власти, наметнули Европска унија и администрација САД, тако ни историчари не смеју да истражују историју пре седмог века, а САНУ нема намеру да установи истинитост тврдњи које су понудили истраживачи попут Јована Деретића, Славише Миљковића и Милоша Гроздановића.<sup>5</sup> Велеиздаја србског језика и писма, која је почела са Ђуром Даничићем и Вуком Караџићем још је наглашено присутна. Нехајан однос према језику и писму не би био важан, да језик није важнији од живота, јер је његова основа и његово исходиште. Језик омогућава комуникацију између микрокосмоса и макрокосмоса.

Проблем напада на србски народ преко језика, много је значајнији него што може да се претпостави, будући да Србима краду речи и потискују ознаке слова (тзв. писмена). Дакле, потискује се писменост. Да би се објаснио феномен крађе језика и затирања писмености и да би се схватило какве то везе има са неоружаним облицима агресије, потребно је да се подробно опише суштина функционисања космоса.

Научно је доказано да универзум од постања чини само енергија. Реч је о умној, самостварајућој и свепрожимајућој енергији.<sup>6</sup> Све што постоји у универзуму (енергије, материја, информације) суштински је скуп различитих, свеприсутних и

---

<sup>5</sup> Хашки трибунал је успео да посредством администрације Републике Србије добије све документе из Војног архива у Србији (и са ознаком државна и војна тајна), а Србија са САНУ није ни покушала да из највећих светских библиотека (посебно из Ватиканске библиотеке) добије копије историјских докумената и историјских дела, не би ли спречили истраживаче да мистификују историју Срба. Не би било чудно да су у праву поједини аналитичари историје, попут Анатолија Тимофејевича Фоменка, који тврде да су и векови измишљени и уметнути у историју. Видети: Анатолиј Тимофејевич Фоменко, *Статистичка хронологија (математички поглед на историју) – у ком смо веку?*, стр. 378.

<sup>6</sup> Термин „свепрожимање“, иако суштински припада филозофији, најчешће се помиње у религији. Његова специфичност, пре свега потреба за менталном представом с потпуном концентрацијом, може се уочити из примера наведеног у књизи *Евхаристијска онтологија: „Обухватање и довршење времена и векова и свих бића у њима јесте бездимензионо (апсолутно) јединство у спасаванима, чистог и првобитног почетка (бића) са његовим владајућим и апсолутним крајем“*. Видети: Презвитер Никола Лудовикос, *Евхаристијска онтологија*, стр. 39.

свепрожимајућих облика јединствене енергије. Када не би постојали енергија, материја, информације и кретање (космички садржај), систем људске реалности би се распао, а сазнање би изгубило смисао.<sup>7</sup> Квантитативни однос материје и остатка енергије је толики у корист енергије да се сматра да је космос празан. Стога научници космос називају „празнина“, „бездан“, „поље нулте тачке“... Осим енергије, са њеним безбројним модификацијама, и материје, као што је речено, постоји и информација, која пресудно утиче на кретање, а то значи на живот, и на све врсте уобличавања енергије. Информације су универзалне – прожимају сва сазвежђа, а упркос томе човек зна да их контролише и прилагођава себи. Зато је важно што „прво би реч“. По свему судећи, основни проблем оних који би да што пре затру Србе јесте што је могућа истина да „прво би реч србских предака“.

Јасно је да је „реч“ део информације пресудан за све што се догађа у космосу. Када се та мисао односи на планету Земљу, то значи да су сви догађаји, односи, сукоби, ратови изазвани информацијама. Информацију носи људска мисао. У писаном облику после завршене мисли стоји тачка. Мисао је једна, целовита информација.

Информација се састоји од речи, а речи од слова. Слова су ознаке гласова, симболи, талисмани, знаци. Слова носе смисао и значај. Када је знак изузетно важан, колико је онда важнија реч? Према Генедију Дљасину, азбука је проистекла из човека, пресликавањем структура аминокиселина. То значи да се унутрашња структура човековог организма пресликава у мислима. Зато Бахове фуге, када се претворе у графички облик, подсећају на структуру молекула ДНК, а глас се претвара у слово.

Руски лингвисти су открили да је генетски код, посебно у наизглед непотребних 90 одсто ДНК, заснован на истим правилима као и људски језик. Односно, установили су да базе ДНК следе граматичка правила и да имају сопствена правила слична онима у језику. До тог су открића дошли тако што су упоредили правила синтаксе (начин на који се ређају речи у изразима и реченицама), семантике (проучавање значења у језичким облицима) и основна

---

<sup>7</sup> Божидар Милосављевић, *Заборављено знање предака*, стр. 12.

правила граматике. То значи да се језици нису случајно појавили него да су програм, односно израз урођене дезоксирибонуклеинске киселине.

Руски биофизичар и молекуларни биолог, Пјотр Гарјајев, и његови колеге, истраживали су и вибрационо понашање ДНК. Открили су да „живи хромозоми подсећају на солитоничко-холографске рачунаре,<sup>8</sup> који користе урођено ласерско зрачење ДНК“. Зрачење ДНК омогућава размену информација, односно мисаони пријем записа од стране умних ћелија. Будући да је доказано да фотони памте, и да су они на субатомском нивоу, логично је да су сви записи свевремено присутни. Зато анализа ДНК даје неспорне податке. При томе је најважније да се схвати да Кинез има комуникацију са својим ДНК на свом језику и својим писмом, Енглеz на свом језику и својим писмом, Рус на свом језику и својим писмом. Запис у ДНК у сваком човеку усклађен је са његовим језиком и писмом и одговарајућом синтаксом, семантиком и граматиком.

Да је претходно истинито, с лакоћом може да потврди бостонски експерт за биомедицину, проф. др Анатолиј Кљосов. Он својим методама ДНК генеалогije прилично прецизно одређује порекло већине народа. На тај начин омогућава да се другачије мисли и о србској прошлости. Поменути амерички научник руског порекла потврдио је да народ који данас носи име Срби живи на простору садашње Србије најмање 30.000 година. То значи да Србе све време нападају њихови блиски ДНК сродници.

Чувене су речи владике Николаја Велимировића: „Велика је, ваистину, и неиспитана тајна речи... О браћо моја, ми не можемо ништа шапнути земљи што неће чути небеса... Силна је реч као гром. Она поражава грешника, мелем је болноме и потиштеноме, утук развратноме, а опомена богатоме... Написана реч мање каже него изговорена реч. Још мање изговорена каже о нечему, него што то

---

<sup>8</sup> Солитони су посебан тип светлосног таласа који не мења свој облик док се простира. То су таласи који се јављају и у механичком и у електромагнетском (оптичком) облику и који имају такве особине које им отварају изванредне могућности за примене у телекомуникацији. Солитоне је први уочио Џон Скот Расел (1808–1882). Овај научник је имао изванредну моћ запажања. Јашући поред канала којим плове барже и преносе робу, уочио је следеће: Када се баржа нагло заустави, испред ње се јавља велико, усамљено водено узвишење, савршеног глатког облика, које се простира константном брзином. Такав талас је добио име солитонски талас.

нешто јесте у истини... Будите брзи да кажете благе речи које стварају мир и добру вољу међу људима, а уздржљиви у речима које воде раздору, мржњи, злоби и препирци”.<sup>9</sup>

Речи, а посебно имена и именице, могу да буду, према природи свога утицаја на стварност, благотворни или штетни. У извесном смислу доносе здравље, или су отровни, у складу са скривеним намерама које је Највиша мудрост дала њиховим елементима. Елементи речи су као што је речено слова, али њихово значење и значај су повезани са одговарајућим бројевима. Реч има покретачку моћ. Она је садржајнија и моћнија него што се може претпоставити и назрети. У ствари, свако слово има симболично значење.<sup>10</sup> Али, слово није само симболичан запис звука људског говора, оно је специфичан квалитет, и посебан, први ниво смисла језика.<sup>11</sup>

Довољна је реч СРБ да се одгонетну сва србска страдања. Та три гласа: „С“ је слово и закон, „Р“ је кретање и реч, „Б“ је Бог,<sup>12</sup> заједно носе невероватну количину енергије. Колики је значај и колика је моћ речи треба питати следбенике Хермеса Трисмегистуса и сазнати из књига Израела Регардијеа. Срби због преостале моћи о(п)стају, и сигурно ће, упркос свему, опстати.

Борба за речи је парадоксална. Чувене су изреке „Не узимајте туђу реч у уста... Узмеш ли туђу реч, знај да је ниси освојио, него си себе потуђио... Знај да те је непријатељ онолико освојио и покорио колико ти је речи покрао и своје потурио... Перо у туђој руци опасније је од мача...” То је писао Миле Медич, али је скоро исти садржај овековечио и стратегиста Лидл Харт у чувеном делу *Мач и перо*.

Очевидно је, да је реч о непрестаном сведимензионалном рату у којем језик има важну улогу. Да ли су се Хрвати посрбили узимањем србских речи у уста? То

<sup>9</sup> Владика Николај Велимировић, *О Богу и о људима*, стр. 105.

<sup>10</sup> На пример, слово р се често у речима јавља у значењу кретање/реч. Видети: Славиша К. Миљковић, *Одгонетање србског језика*, стр. 52.

<sup>11</sup> Генадиј Дљасин, *Азбука Хермеса Трисмегистоса – или молекуларни тајнопис мишљења*, стр. 56 и 61.

<sup>12</sup> Славиша Миљковић, *Одгонетање србског језика*, стр. 35–54.

само они знају. Да ли су Срби измислили да су им Хрвати преузели језик? Да је је реч о „теорији завере“, или истини? Па, у Хрватској уче своју децу да је језик којим говоре хрватски, а Срби уче да је тај исти језик србски и да су Хрвати до 19. века другачије говорили. Хрвати не могу другачије да мисле, јер им је доступна само таква литература. Стално инсиститање Срба на писму и језику нове генерације само иритира и отуђује од Срба. Да ли је то неко заверенички осмислио, или је намера обједињавања кроз „илирски покрет“ била добронамерна? Шта је народ који је на Балкан дошао као аварско племе у шестом веку и помешао се са србским племеном званом Бели Хрвати могао да учини него да прими од Ватикана насилно понуђену религију, прихвати ново име (први пут се као Хрвати спомињу 852. године) и усвоји језик и писмо народа на чији је простор стигао? Уосталом, Ватикан је истовремено проверавао нове племенске мешавине, настале после хунских и аварских похода, и србска племена.<sup>13</sup>

Наравно, сви услови постоје за „теорију завере“. Уз то, заменом својих речи енглеским и одустајањем од ћирилице Срби и сада постају себи туђи, а при томе непрестано губе исконску моћ. Највероватније ће због тога нестајати брже него од „беле куге“, планираних и обављених геноцида и прогона.

Симболи, религија и општефилозофске информације о погледу на свет, омогућавају да се уоче и схвате општи и појединачни процеси у свету и допуштају да се добије нова информација и енергија из космоса – управо преко језика. Стога није чудно да у „неоружаним облицима агресије“ важну улогу имају фактологија и хронологија, уметност, систем образовања и васпитања (дечија литература, школе, факултети, школске установе, посебно предавања из логике, математике и историје). Ништа мање није значајан систем разоноде и забаве (музика, слике, филм, игре...). Све наведено у Србији је у функцији поништавања србског језика, србице (курулице, винчанског писма), србске културе, традиција и историје.

У затирању језика и писма учествује србска држава – Република Србија, са органима власти, државним законима и државном политиком, затим САНУ и системци (људи који мисле мозгом претпостављеног). Ипак, најодговорнија

---

<sup>13</sup> Сима Лукин Лазич, *Кратка повјесница Срба*, стр. 28 и 29.



институција за све недаће србског народа и Србије у области језика и писма је „Народна скупштина“.

Може се рећи, да су највише наудила сопственом народу средства јавног информисања кроз тзв. масовну комуникацију. Једнако важан проблем су садржају исписани на билбордима и натписи на радњама, предузећима и установама. Срби који стављају натписе латиницом и на страним језицима чине велико зло будућности својих потомака.<sup>14</sup> Све што је написало хрватском латиницом, према стандардима УН припада хрватском народу. Хрватска латиница је специфична по томе што је произашла из србске ћирилице, односно из азбуке Вука Караџића. Разликује се од свих других латиница. На пример, само се у хрватској латиници слово „ц“ пише „dž“. Када је Хрватска постала самостална држава, у међународном информационом систему за културу и научни развој УНЕСКО, под ознаком ИСО ФДИС 12190 регистровала је уз свој језик и хрватску латиницу, а за србски језик регистрована је србска ћирилица. Према томе, све што је написано хрватском латиницом у светским библиотечким каталозима књижи се као хрватска културна баштина.<sup>15</sup> Ту истину мора да зна сваки Србин, па макар се звао и Зоран Ћирић, Владимир Пиштало, или Горан Гоцић.

Све што је речено о неоружаним облицима агресије у области културе и језика могуће је разумети из цитата изведеног из већ цитиране Директиве 20/1 Савета за националну безбедност САД,<sup>16</sup> објављене 18. августа 1948. године:

*„Завршиће се рат, све ће се некако регулисати, организовати. Ми ћемо бацити све што имамо – сво злато сву материјалну снагу на превару и обмањивање људи... Људски мозак и свест људи, способни су за промене.*

<sup>14</sup> Колико је то велики проблем најбоље знају следбеници Махариши Махеш јогија и њихов заговорник физичар Џон Хегелин, будући да знају како се употребљава и злоупотребљава „јединствено поље интелигенције природе“ и колика је моћ мисли. Уосталом, све што се помисли, каже и напише угравира се истовремено у макрокосмички „информациони омотач“, а када се човек налази у стању „дремежа“ уписује се и у микрокосмички „хумани геном“.

<sup>15</sup> Петар Јаћимовић, *Српска ћирилица – нека буде што бити не може*, стр. 67.

<sup>16</sup> Владимир А. Лисичин и Леонид А. Шелепин, *Трећи светски информативно-психолошки рат*, стр. 52.

*Посејавиши тамо хаос, ми ћемо неприметно заменити њихове вредности лажним и натерати их да верују у те лажне вредности. Како? Наћи ћемо своје истомишљенике, своје савезнике у самој Русији. Кроз епизоде ће се одигравати грандиозна трагедија погибије најнепокорнијег народа, коначног и неповратног гашења његове самосвести...*

*Из књижевности и уметности, на пример, постепено ћемо да истребимо њихову социјалну суштину, одучимо уметнике, одузећемо им жељу да се баве уметношћу... истраживањем оних процеса, који настају у дубинама народних маса. Књижевност, позоришта, биоскопи – сви ће приказивати и славити најнижа људска осећања... На све начине ћемо подржавати и подизати такозване уметнике који ће почети да усађују и уливају у људску свест култ секса, насиља, садизма, издајништва, једном речју свих неморалности. У управљању државом створићемо хаос и збрку... И само мали број, веома мали, досетиће се, или чак, схватити шта се дешава. Али, такве ћемо људе ставити у безизлазан положај, постаће предмет исмејавања, наћићемо начина да их оклевећемо и прикажемо као отпатке друштва... На тај начин ћемо пореметити генерацију за генерацијом“.<sup>17</sup>*

Мало се зна о архетиповима у вези с језиком. Уколико би била истина да је србско писмо једно од најстаријих и да су србске речи у вибраторном опсегу ниских фреквенција, то би значило да су језик и писмо енергијски моћни и не би било чудно што се за њих грабе, или што настоје да их униште и неутралишу. С друге стране, сви који отимају језик имају проблем подсвесног комплекса, изазваног космичким законима и посебно законом „космичког бола“.

Најважније је да се схвати да је људски род на почетку 21. века у великом језичком проблему. Замењују се садржајни језици упрошћеним, посним, шпијунским,<sup>18</sup> енглеским језиком. Они који краду србски језик, неумни су једнако, као и онемоћали Срби. Када неко краде има невероватан проблем, јер крађу не може

<sup>17</sup> Видети: В. А. Лисичкин и Л. А. Шелепин, *Трећи светски информативно-психолошки рат*, стр. 55 и 56. Када се наведено зна, намеће се питање: како зналцима изгледају Србија и марионетска власт наметнута Србима? Шта је могуће очекивати од власти у окупираној, порушеној, опљачканој, посрамљеној, заглупљеној, обезбоженој држави без граница?

<sup>18</sup> Само у енглеском језику постоји градација: било који човек, одређени човек и то је тај човек.

да сакрије од себе и Бога (уколико у Бога верује), што подразумева душевне проблеме. Србска неумност се испољава, пре свега, у избору вођа и представника. Људи који се боре за србицу (ћирилицу) могу да успеју само уколико се разместе на места на којима се доносе одлуке о судбини Срба. У противном се вербална борба своди на умешност ради умешности, или још горе на уметност ради уметности. Најбоље је решење да се пронађе начин да се одваспита прва генерација васпитачица. Тада би Срби били писмени, васпитани, заштићени, умни, стабилни, самосвесни, моћни... Њихов архетипски језик и тзв. ћирилично писмо би им то омогућили.

У исконској Србици, насталој из винчанског писма, садржан је читав фонетско – ментално – духовни систем, што по свему судећи указује на њено Божанско порекло, док археолошки налази потврђују њен историјски примат у односу на друга писма.

Захваљући пионирском раду великих истраживача на пољу србске лингвистике и историје, а пре свега Милошу С. Милојевићу, проф, др Радивоју Пешићу, др Светиславу Билбији, др Олги Луковић-Пјановић, Анђелији Станчић-Спајић, а затим др Јовану И. Деретићу, др Рељи Новаковићу и нарочито г-ђи Ружици Борисављевић, могуће је објединити информације, с циљем да се многољудно читалаштво информише о стварном значењу србских речи, које се свакодневно употребљавају (или злоупотребљавају) при међусобној размени мисли преко речи.

Др Божидар Милосављевић је приложио и сопствени допринос истини, покушавајући да укаже на суштински смисао србске писмености и на њену апсолутну повезаност са функцијом мишљења, коју је како тврди Божидар „Бог подарио човеку“. Указао је на хармонијску међузависност фонетско – ментално – духовног система „Србице“ или Рашчанског словарника и њихов утицај на сасвим прагматичну функцију материјализације од мисли преко речи до дела.

Открићем „Винчанског писма“ у непосредној близини Београда, у другој половини 20. века, осветљене су чињенице које на пољу опште светске лингвистике у знатној мери мењају слику режирану од стране германске археолошке школе, по којој су Германи, Нордијци, Гали, Саксонци и други западноевропски народи

„староседеоци“, а Словени су неки полудивљи народ, огрнут кожама животиња, „дошљаци“ приспели из Азије у Европу негде око седмог века после распећа њиховог Христуса.

Да не постоји трајни рат Запада и Истока, та истина о Винчи и њеној култури мирила би људе и усаглашавала истраживања. Међутим, претходна слика „хеленизоване“ и „латинизоване“ западноевропске цивилизације одржала се до данашњих дана искључиво захваљујући привилегији богатих народа, који су опљачканим капиталом финансирани, а финансирају и данас, археолошка истраживања широм планете, пре свега из отимачких побуда усмерених према културно историјском благу других народа и цивилизација. Позадина такве активности је жеља западноевропске олигархије да режира сопствену стратегију светске субординације у сваком погледу.

Откриће „Винчанског писма“ у суштини је највернији доказ обмана од стране елитне западноевропске културне олигархије. Процењено је да су Винчански артефакти настали око 3970. године пре Христоса, а Бањички отприлике у 3470-тој години пре Христоса.<sup>19</sup> Истом научном методом Мисирски сликопис лоциран је у временски хоризонт 3000. године пре Христоса, Акадски слоگوпис 2500. године пре Христоса, а Кинески сликопис тек у 1400. годину пре Христоса. Практично је доказано да је подунавска цивилизација имала посебно брз и карактеристичан развој у периоду после тзв. Леденог доба, односно од 10500. до 5500. године пре времена када кажу да је Исус Христос разапет.

Налазиште Лепенски вир, те јасно диференцирани слоگوпис из Винче и Бањице, указују на последњи степен развоја писмености. Винчанско писмо је пре свега глагољско и ћирилично писмо, а по свом смислу „Србица“ или Рашчански словарник, лако су препознатљиви сваком Србину који пише и чита ћирилицу. Још је важније што је то писмо било раширено од Португалије до Сибира, јер тај

---

<sup>19</sup> Старост „Винчанског писма“ утврђена је општепризнатом методом доказивања старости археолошких артефаката применом полупериода распадања радиоактивног угљеника (метода Ц-14).

податак указује на распрострањеност и писменост предака који су писали винчанским писмом.<sup>20</sup>

Режисери историје европског континента не признају истину уколико се не уклапа у њихове пројекте, чак и када је доказана преко археолошких налаза из Винче и Бањице, а и преко успелог тумачења Етрурског односно Рашчанског писма – написаног ћириличном азбуком која је најсличнија србској. Тако наука и образовање непосредно утичу на (пре)обликовање истине у интересу група људи, уместо у интересу човечанства.

Да би се појаснио појам речи Србин, Сораб, Сурб или Серб неопходно је познавати староасирски језик, на којем та реч значи „храбар борац“, а потиче из периода када су преци садашњих Срба, на пропутовању из своје прапостојбине у држави „Уигури“ – сада пустиња Гоби или Шамо – боравили прво у Непалу, а затим у Месопотамији, касније на Синају и обалама Мртвог мора, у Малој Азији и на крају у Европи од Хелмског (Балканског) полуострва па све до Балтичког мора на северу и Тиренског на западу. Кретали су се наведеним просторима давно пре Грка, (досељених Копта из Африке) и Римљана (вандализованих Етрусканаца, или Расена).

Што се назива Словен тиче, он је апсолутни доказ о тадашњој писмености предака Срба и чита се са краткосилазним акцентом на слову „о“, тако да или значи „писмен“, или онај који „зна слова“, а свакако не „слав“, или слуга, како то тумаче европски фабриковани „мислиоци“ на основу свога много млађег језика!

Права истина је да су Срби били предхришћански народ, састављен од бројних племена, који се сада назива Словени, што само потврђује да су и пре 5000 година били писмени, будући да су користили „Србицу“ или Рашчански словарник,

---

<sup>20</sup> Винчанско писмо сада може да се препозна на иберским споменицима из Фонте (Португалија), на Дионисовој чинији, у најдужем натпису на камену нађеном у Св. Перпетуа дел ла Магуда (Шпанија), у Сирији, Јемenu, на гробу папе Фабијаноса (236–250)... Сви подаци су проверљиви. И данас постоји натпис на каменом стубу Ујик, Уранха у Сибиру. Видети: Миленко Николић, *Наше писмо*, стр. 142–176.

односно Азбукву.<sup>21</sup> Писмо је сачињено тако да је од слова до слова упутство како Срби треба да мисле и говоре и шта да раде.

Уосталом, када се упореде геометријски облици слова, а затим пажљиво прати смисао поруке коју у себи носи азбука, јасно је да најстарије писмо, сада познато као ћирилица, има вечну вредност. Лако је уочити и промене писма од Винчанског писма насталог пре око 5980 година, преко Етрурског и Арамејског писма, до садашње Азбуке. Те разлике јасно указују на еволутивни процес (усавршавања, или намерних изобличавања), али је очевидно да припадају ћириличној групи. Што се редоследа слова тиче, он је исконски тачан, и недовољно искривљен под утицајем латинске Абецеде. То писмо највише личи на исконску поруку Творца упућену људима. Ето посебне улоге религије и њене неспорне везе са науком и образовањем. Истина је да постоји веза између писма и односа народа према Богу. Зато непристрасни и беспрекорни људи могу посведочити да је чудесан редослед слова у старој србској Глагољници. Осим редоследа слова, потребно је познавати првобитна значења, која још увек познају врсни светски филолози. Из приказане поруке јасно се уочавају четири реченице које гласе:

Аз – Буки – Веди – Глагоље – Добре [Ја Бог видим речи (дела) добре]. Ест – Жива – Сила- Земљиног – Иса (Јесам жива сила Земљиног простора). И – Мјем – Како Људи – Мисле (И знам како људи мисле). Наш – Оче – Покоја – Реци – Слово – Тврдо – Ук [Наш Оче Свемира реци слово (закон) потврдног учења].<sup>22</sup>

У првој реченици Бог људима ставља до знања да види речи добре, што је опомена људима да воде рачуна шта говоре, јер иза речи долазе дела, па их упозорава пре извршења лоших дела – односно на време, да не би грешили.

<sup>21</sup> Некада се и у С(е)рба говорило Азбука, а сада се каже Азбука. Словарица се увек називала Буквар. Буквар из којег се уче слова из Азбуке називају у школама и Азбучник. Код Руса се за реч каже слово, а слово је буква, те је од тога Азбука. Ето још једног доказа да су глосатори попут Вука Караџића починили грех у оба братска народа.

<sup>22</sup> Ово објашњење је старо више векова у српском роду. Др Божидар Милосављевић је само подсетио на његово постојање. Тако су Срби и посредством писма непрестано показивали своју искрену веру у Бога и приврженост Богу. Нису само Срби покушали да споје бројке и слова са Творцем. Зато је важно да се искорите техничка и технолошка знања за утврђивање истине за добробит универзалног човека.

У другој реченици Бог свим људима (јер је Винчанско писмо најстарије и припада почетку људске цивилизације), ставља до знања да је Он жива сила Земљиног простора, из чега људи треба да схвате Ко је створио живот на Земљи и Ко га одржава.

У трећој реченици Бог људима ставља до знања, да зна како они мисле. Што је свакако тачно, јер ако их је ОН створио ОН и зна и како мисле; дакле, упозорава људе да нису у стању да сакрију своје мисли.

У четвртој реченици људи се обраћају Богу с молбом да саопшти закон потврдног учења, односно да им предочи законе позитивног понашања, а то су десет основних Божјих заповести.

Заиста је чудесно, да се Азбука толико дуго одржала упркос развоју људског рода, кретањима људи, развоју и рачвању језика, ратовима, брисању историје... Можда се непријатељи Срба, Руса и Словена нису сетили Азбуке, или нису знали довољно да је унаказе, те нису сва писмена измешали.

Прошло је 5980 година од настанка Азбуке. Заљубљеници у србску историју сматрају да је реч о исконској Србици, у ствари холограмско – фонетско – менталној поруци. Срби су уверени да потичу од Творца, који је створио живот на Земљи и Човека, који може самостално да мисли – и примио је писменост. То што Срби сматрају да потичу од Прадавног, што никако не значи да сви остали људи не потичу од Творца. Питање је, колико су се други народи потекли из истог корена, кроз историјски развој удаљили од такве помисли, иако имају исто право на Творца.

Само Србица произашла из Винчанског писма носи у себи Божију поруку. Ниједно друго писмо на свету не може се упоредити са тог становишта и по таквим критеријумима. Занимљиво је да је слична порука уграђена у уводну реченицу Јеванђељу по Јовану: „У почетку бјеше ријеч...“ А да је то истина, могуће је схватити из примера којих има онолико колико и речи у садашњем србском говору.

Анализом смисла речи на основу изговарања слова прасрбског речника – Азбуке, са основна 22 појма претходно објашњена у Божјој поруци, долази се до невероватних варијација ове поруке, које од речи стварају реченицу, од реченице

поглавља, а од поглавља књигу, и то увек са добронамерном основном поруком менталног холограма, трансформисаног у различите облике.

Реч БОГ је сачињена од три слова: буки – он – глагоље, а што значи Он – глаголи – речи, односно Бог учи речи. Реч РАЗУМ садржи слова: речи – аз – земља – ук – мислите, што када се узме у обзир значење сваког слова (симбола) значи: Ја бог земље учим да мислите речи. Реч УМ чине слова: ук – мислите, што значи: Учите да мислите. И тако редом, могу се навести значења речи азбука, буквар, ја, крст, отац, син, дух, амин, Христос, земља, вода, ватра, ваздух... Слично је са одгонетањем значења речи којима је именован народ коме је азбука подарена на употребу. Реч је о именицама србин, сорб, сурб, серб, сораб... На пример, реч Серб састављена је од слова: сила – ест – речи – буки, што значи: речи су божја сила. Они којима су наведена тумачења бесмислена или пристрасна, нека покушају да на исти начин повежу друга писма са произашлим значењем речи.<sup>23</sup> Уосталом, лако је умнима доказати да су све наведене речи у савршеном складу са Азбуком. Још је лакше доказати да се од католичког раскола 1054-те године, ако не и од раније, води информациони рат у којем је циљ уништење србског писма и језика.

Павле Соларић је у књизи *Римљани словенствујући* навео бројне податке везане за живот и језик предака садашњих Срба. У вези с простором на којем су живели написао је: „Од Солунског до Венетског залива, живи један те исти народ, на том Илирском полуострву које су наши звали Сербским тропољем. Уосталом, и мора која га ограђују имају сербска имена: Црно, Бело и Сиње!... Ондашњи разноимени у Италији народи нису говорили римски, до настанка Рима, док нису од Римљана били покорени и са њима помешани; тако се у језику Римљана наћи може велики број коренова речи из језика који данас зовемо Словенски... Садашњи римски (италијански) језик није најрођенији син староримског. Наше називање тога језика Сербским старим, не смета нимало другим народима Словенским, да га зову,

<sup>23</sup> По свему судећи, свака реч осим свог језичког значења, носи и духовно значење, које је својеврсна Божја порука. Заговорници теорије да је Азбука порука Бога људима, тврде да је на основу варијетета речи Србин, очевидно да је реч о народу коме је дата сила Божјих речи, односно да је српски народ сила Божјих речи. Уколико би то била истина, не би требало да остане нејасно откуда толика вековна поама језуита да се Србима одузму, потисну, искорене, избришу и униште писмо и језик.



ако пристојним себе сматрају, општесловенским, признајући у њему општи најчистији корен и најлепше стабло свег садашњег Словенства: ми знамо, да је он највећма наш, и зато га не можемо не називати нашим... Преко 700 речи (а могло би их се вероватно јоште која стотина напабирчити), што ми Словени за наше (речи) у латинском (пре)познајемо језику, нису самоусамљене и без даљег расплођавања, но су све саме *коренске речи*, које премного имају обилних својих и изведених и сложених речи и у нас и у Латина, што показује њихову домаћост и овде и онде – домаћост на Тибру, на Дунаву и Волги... У највише Словенских речи Римљани су заменили по који наш гласак каквим другим...<sup>24</sup> Закључна реченица познатог истраживача све одгонета: „Истина је, да је Грцима данашњим Јелински језик, и Италијанима Латински, неупоредиво неразумнији, него ли нама наш стари (језик)...“<sup>25</sup>

Слично је са индијским језиком санскритом, који је доказ да су преци Срба походили Индију и да је део србских племена тамо остао. У проблему су сви који не желе такву истину, о којој има много потврда.<sup>26</sup>

Александар Љубиша је у свом напису „Тагоре у Београду“ записао: „Алокананда Митер (унука славног песника Тагореа, који је писао на бенгали језику), као студент на Оксфорду, а затим и директор Института за статистику у Калкути, више од тридесет година изучавала је србски језик, о чему је написала: ‘Као студент словенских језика на Оксфорду, раних педесетих година, приметила сам извесну сличност између бенгали и србског језика, а касније, кад сам преводила србску постреалистичку поезију на енглески језик, постала сам сигурна да дубока веза мора постојати између ова два језика (бенгали и србског) и да она вуче своје порекло из санскрита’.

<sup>24</sup> Павле Соларић, *Римљани словенствујући*, стр. 63, 81, 84, 85 и 87.

<sup>25</sup> Павле Соларић, *Римљани словенствујући*, стр. 144.

<sup>26</sup> Рабиндранат Тагоре и његова пратња (две ћерке, зет и унука) су у недељу, 14 октобра 1926. године посетили Београд. Историчар књижевности професор Јован Пејчић у књизи *Култура и памћење – Београд у историји и литератури* забележио је да је „*Време*“ на првој страни објавило вест о доласку Тагоре и да се Тагорина унука звала Алокананда.

После опсежних проучавања, госпођа Митер је доказала да су од живих језика санскриту најближи бенгали и србски. О томе је у Калкути објавила и научни рад. Изнела је, да је око 20 одсто речи србског језика и санскрита исто, а још око 10 одсто је слично. Значи, после више од три хиљаде година од раздвајања, србски језик чува око трећине речи коришћених у древним Ведама.

Дубоку повезаност санскрита и србског језика потврђују и ови примери: *будхи* – буди, *баба* – баба, *бедана* – беда, *бег* – бег, *бхрата* – брат, *цхури* – цура, *дао* – дао, *даин* – дан, *даду* – деда, *дебар* – девер, *дхум* – дим, *јар* – јара, *јат* – јато, *калем* – калем, *кос* – кош, *кхар* – квар, *лахор* – лахор, *ами* – ми, *мрита* – мртав, *муцки* – мучки, *мук* – мук, *нага* – наг, *пхена* – пена, *прија* – прија, *патх* – пут, *раси* – раса, *стхан* – стан, *сатра* – шатра, *тама* – тама, *тат* – тата, *три* – три, *видха* – вид...“

Сада историчари и филолози знају да су те „мале језичке и терминске исправке“ („заменавање којег гласка“) учинили за то плаћени политички опредељени и пристрасни логографи и глосатори.<sup>27</sup> То што су доказано променили име Срби у Срби, или Етруси у Етрурци није толико проблематично, иако је суштински утицало на светска збивања, мање је опасно од стварања лажне историје, у чему су учествовале познате историјске школе као што су ватиканска (раније је била школа Римске курије), нордијска, германска, немањћка, аустроугарска...

Да нису постојали људи који су из различитих разлога мењали историју, ученици широм света би знали да је Византија названа по Визанзу, малом насељу на Босфору, основаном од србског племена Визани, у четвртном веку пре нове ере. Византијском империјом су владали србски цареви. Први од познатих је био Константин Велики, проглашен 306. године за цара Истока и Запада. Име Константин му је приписано, а он се свакако другачије звао будући да ми је отац

<sup>27</sup> Логографи (од грчких речи *λόγος* (реч) и *γράφω* (пишем) – назив за најстарије грчке историчаре, који су писали о историјским догађајима на основу причања или веродостојних извора...

Глосатори (од старогрчке речи *glosa*, што значи језик). Реч је о средњовековним правницима, који су римско право проучавали на основу Јустинијановог *Corpus iuris civilis*. Појавили су се највероватније у Болоњи 1050. године, где је правник Ирнеријус основао прву школу за изучавање римског права.

Стојан, а мајка Јелена. Други Јустинијан, од оца Истока и мајке Вигленице, вероватно су га звали Управда, рођен у Ведријани код Призрена (Жунковић, Д. 1929). Трећи цар је био Василијус (не Базилус). Он је био и оснивач друге династије византијског царства, која је владала Оријентом од 866. до 1034. године. Имена владара у вези са Византијом и византијском уметношћу су прећутана, или унакажена.<sup>28</sup>

После свега што се догодило, и шта су о догађајима људи вични прекрајању историје записали, не зна се да ли је постојала Византија, други, трећи и источни Рим, или су Источне Ромеје касније, ко зна зашто, назвали Византијцима? Да ли су постојале Туделска Србија, Тулуска Србија, Фрушка, Данска Србија/Данија, Полапска Србија, Балтичка Србија, Веле Србија, Тодора Велимировића Србија, Северноафричка Србија (Вандалско царство)? Шта је то написао Сигмунд Фројд у брошурици о Мојсију? Како сазнати да ли је Подунавље исто што и Горњи Египат? Да ли је Галичица исто што је библијска Галилеја? Не зна се да ли је Свети грал златни врч Исуса Христа, или је пехар Александра Македонског. Не зна се да ли су Исус Христос и Иса из Кашмира иста личност.<sup>29</sup> Ако је Исус/Иса провео већину свог живота у Индији, зашто је тај део његовог живота заборављен? Осим тога, не зна се где се налазила Троја. Да ли су од Александра Великог и Спартака на Никејском сабору направили Исуса Христа?<sup>30</sup> Да ли је први папа на глави носио србску

<sup>28</sup> Миленко Николић, *Србска светиња из Квенке*, стр. 19 и 21.

<sup>29</sup> Видети: *ISUS/ISA a.s., ponizni Božiji poslanik – Život prije raspeća, preživljavanje sa raspeća, život poslije raspeća, grob ISUSA/ISA a.s. и Kašmiru* (Превела Фахрија Авдић; књига је објављена у Сарајеву у фебруару 2009; на корицама је фотографија гроба у Сринагару у Индији).

<sup>30</sup> Како знати шта је истина, када је свет засут толиким лажима? Амерички историјски истраживач Мајкл Паулкович тврди да Исус из Назарета никада није постојао. Његов став је заснован на делима 126 аутора који су живели у Исусово време (од 1. до 3. века). Нико није споменуо Исуса Христа, што је невероватно кад је реч о тако познатој особи као што је Христос. Своје тврдње Паулкович је објавио у књизи *Нема кротког Месије*. Паулкович пише: „Пронашао сам само једно дело у којем се Исус спомиње, а то су *Јеврејски ратови* чувеног римског историчара Јосифа Флавија из 95. године. Међутим, није Флавије није писао о Исусу, него је део о њему додат у каснијим редакцијама... Апостол Павле, се у Библији према Исусу не односи као према стварној особи. Он није свестан мајке девице и није упознат са догађајима у Исусовом животу, са чудима, апостолима, издајом, суђењем и мукама. Он не зна ни где ни када је Исус живео и сматра да је распеће само метафора. Исус није оставио никакву забелешку о себи. У радовима

шајкачу? Не зна се зашто се Швајцарска зове Тајна Србија, а један део Русије Нова Србија. Да ли су Растко Немањић и Стефан Немања својим рукама убијали и прогонили богумиле?<sup>31</sup> Да ли је Карађорђе Петровић пореклом Анаут? Зашто је Фридрих Ниче написао композицију која се зове „Србија“? Да ли је Никола Пашић учествовао у „Бернској афери“? Да ли се у Астани још једном користе стари србски симболи? Да ли су... итд, итд.

Познато је, да је садашњу опште признату светску историју написао француски лингвиста и историчар Јосиф Јустус Скалигер у историјском опусу под називом *Opus Novum de emendatione temporum* (1583) и *Thesaurum temporum* (1606). Обе књиге пуне су олако написаних датума, произвољно писаних без научне верификације. У књигама се понављају датуми који су дељиви, или се слажу са кабалистичким бројевима 333 и 360. Његову хронологију је завршио француски језуита Дионисиос Петавиус у делима *De Doctrina Temporum*, 1627. и 1632. године. Књига Откровења је највероватније написана тек у 15. веку (јер садржи хороскоп – зодијак датиран од 25. септембра до 10. октобра 1486. године, а саставио га је кабалиста Јохан Ројхлин). Званично, Откровење је настало у време владавине цара Домицијана, око 95. године. Један мањи део научника тврди да је књига написана већ за време прогона хришћана у доба Нерона Клаудија Цезара Августа Германика, мало пре 70. године.<sup>32</sup>

Ко спречава научнике, друге интелектуалце и системце да дају одговоре на наведена питања? Ко не дозвољава да се у школама у Србији предаје о прекрајању

---

хришћанског оца Атанагораса, не среће се реч Исус, што значи да аутор није упознат са именом спасиоца... Марково јеванђеље које садржи причу о Христовом васкрснућу, временом је измењено. Оригинална књижица са овим именом завршавала се на 16:8, а тек касније је додата прича о васкрснућу...“ Једна од теорија је и да је Исус Христос био јеврејски проповедник и рабин из Назарета, да је рођен између 7. и 4. године пре нове ере и да је умро између 30. и 36. године нове ере.

<sup>31</sup> Стефан Немања изгледа јесте, када се на унутрашњем плану окренуо учвршћивању власти у земљи. Сазвао је сабор против богумила у Рашкој, након чега се, уз помоћ војске, окрутно обрачунао са следбеницима тог учења, које је сматрано јеретичким. Постоји основана сумња да си Немањићи пореклом Немци, саски рудари, који су се обогатили у Србији и постали властела (видети: Живко Топаловић, *Собр и властела*, стр. 12).

<sup>32</sup> Анатолиј Тимофејевич Фоменко, *Статистичка хронологија (математички поглед на историју) – у ком смо веку?*

историје и важности србског језика и ћирилице? Зашто се на таква питања одговара подсмехом, иронијом и одмахивањем? Да није реч о домету и остваривању цитиране Доктрине 20/1, или је реч о неким још мистичнијим разлозима?

Колико је свеобухватна, дубока и моћна лаж у којој живи људски род може се закључити из бројних извора. Један од савременијих доказа о постојању и неговању лажи, које утичу на живот Балканаца, јесте докторат Бугарке Теодоре Толеве.<sup>33</sup> Бугарска историчарка је у својој докторској дисертацији доказала да је албанску нацију вештачки креирала Аустро-Угарска. Толева у докторату тврди: *Шинтари никада нису постојали као народ, већ их је народом учинио Аустро-Угарски двор, ујединио је различита племена, сачинио један језик и све то потпомогао новцем како би амортизовао србски притисак и тежњу ка ослобађању свих србских земаља, од којих се добар део тада налазио под влашћу истих Аустро-Угара.*

Садржај теме коју је обрадила у докторату (документованом у сваком детаљу), обрађен је са сасвим супротног гледишта од званично важећег код „међународне заједнице“. То указује на изузетну одважност научнице, али и на тежину и вредност њених информација. Основна порука написана и наглашена у докторату је: „Европска унија и њене владе заједно са САД и НАТО, гомила су лажова и ниткова а посебно елите Аустрије, Немачке и Мађарске“. Теодора Толева је уклоњена, као што су вероватно уклоњени Олга Луковић Пјановић и Небојша Крстић. Тражила је неку врсту заштите, јер је годинама осећала чудно присуство неких људи и догађаја који је окружују, али није имао ко да јој понуди заштиту. Теодора је вероватно убијена, тихо уклоњена, због Срба, истине и доказа који србском бићу недостају као кисеоник, храна и вода.

У модерној и важећој историји (Stavro Skendi, Peter Bartl, George Castellan, Hans Dieter Schanderl) подразумева се да је албанска нација постојала у XIX веку. Међутим, Теодора Толева је, у трагању за документима о међуетничким односима у отоманској империји, у царском архиву у Бечу наишла на документе у вези с

---

<sup>33</sup> Научник и полиглота, радила је на различитим темама од геноцида над Јерменима, до рата за Шпанску сукцесију. Њен рад у вези албанске нације је за Европску историју XIX–XX века врло револуционаран, и без икакве сумње биће предмет даљих истраживања и многих полемика.

тајним састанцима аустро-угарског двора одржаним 1896. године. Ти састанци се помињу у документу „Die Albanienpolitik Österreich-Ungarns und Italiens 1877–1908 de Hans Dieter Schanderl“, али им се не придаје довољан значај.

Бугарска историчарка је тврдила, да је Меморандум о четири одржана састанка доказ да крајем деветнаестог века албанска нација није постојала, односно да је Беч тек тада намеравао да учини конкретне напоре да је изгради (!!!), хомогенизује становништво, промовише јединство између католичких и муслиманских кланова, помогне новинарство и образовање народа, издаваштво националистичких публикација, стварање једног унифицираног књижевног језика, и тако даље.

У њеном докторату записан је и закључни суд: „Мотиви Аустро-Угарске империје били су врло јасни: да краткорочно ублажи притисак Србије и Црне Горе, а дугорочно Русије“.

Да је Држава Албанија конструкција аустроугарске владе написао је у књизи *Троја – српска престоница Скадар* и Милутин М. Јаћимовић са нешто конкретнијим подацима. Јаћимовић тврди да су из освете према Краљевини Србији, коју Аустроугарска монархија није успела да покори после распада Отоманског царства, аустро-угарске дипломате креирале државу Албанију и потом инсценирале и Први светски рат. За те две врхунске обмане највише су заслужни министри иностраних послова и лукави мајстори преваре – гроф Алојз Лексе фон Ерентал и гроф Леополд фон Бертхолд. Они су на самрти своје државе, смислили савршену историјску подвалу и пакосно створили Албанију, у којој као већински народ живе Шћипетари, што је у то време био устаљени назив за брђане.<sup>34</sup> Помогла им је и чињеница да је на том простору у 7. веку постојала српска земља Арбанија.

Тешко је одредити порекло народа који живи у Албанији. По свему судећи, у Албанији живи мешавина делова више различитих народа, настала кроз вековне борбе за опстанак, миграције и прогоне. Уосталом, највећи албански научник, академик, проф. др Екрем Чабеј (1908–1980), познат међу Албанцима као „бог албанологије“, признао је да Албанци нису аутохтони, ни Пелазги, па ни Илири.

---

<sup>34</sup> Милутин М. Јаћимовић, *Троја – српска престоница Скадар*, стр. 104.

Једно је сигурно, наука, религија и образовање формирају ставове људи. Различитост схватања, проистекла из разлике прихваћених информација у науци, религији и образовању основа је свих светских сукоба и неспоразума. Зато је веома важно да људи удруже напоре у трагању за потиснутом истином, јер само она може да упуту људски род ка извеснијој будућности.

## ЛИТЕРАТУРА

1. Белча, Душан, *Вршац у XVIII веку*, Градска библиотека, Вршац, 2013.
2. Братко, А. А. и Кочергин, А. Н, *Информација и психа*, Академија наука СССР, Новосибирск, 1977.
3. Vudrou, Ralf, *Vavilonska misterijska religija – Ideologija otpalog hrišćanstva*, Mataphysica, Beograd, 2009.
4. Gracjan, Baltazar, *Izvor mudrosti ili pravila za život* (reprint izdanje), Knjižara Ć. Bronić, Zagreb, 1943.
5. Група аутора, *Вечна садашњост србког бића* (билтен), Србски културни центар „Вук Стефановић Караџић“, Бачка Топола, 21. децембар 2014.
6. Деретић, И. Јован, Антић, П. Драгољуб и Јарчевић, М. Слободан, *Измишљено досељавање Срба*, Еколошки покрет града Новог Сада, Нови Сад, 2008.
7. Дљасин, Генадиј, *Азбука Хермеса Трисмегистоса – или молекуларни тајнопис мишљења*, Zepster Book World, Београд, 2007.
8. Јарунчић, Milan, *Kratka povijest Like i Krbave*, Kairos, Sremski Karlovci, 2011 (репринт књиге *Kratka povijest Like i Krbave – od najstarijih vremena do ukinuća Vojne krajine 1881. godine*, tisak i naklada tiskare Ivo Kolačević, Gospić, 31. januar 1936).
9. Јаћимовић, Петар, *Српска ћирилица – нека буде што бити не може*, Издање аутора, Нови Сад, 2010.
10. Јовановић, Драган, *Ниче из Гуче*, Издање аутора, Клео штампа, Београд, 2014.
11. Кљосов, А., Анатолиј, *Порекло Словена, Осврти на ДНК– генеологију*, Мирослав, Београд, 2013.

12. Лисичкин, В. А, Шелепин, Л. А, *Трећи светски информативно – психолошки рат*, Академија социјалних наука, Москва, 2000.
13. Лукин Лазић, Сима, *Кратка повјесница Срба* (репринт издање, загребачке штампарије Карла Албрехта из 1894. године), Никола Пашић, Београд, 2003.
14. Мацукас, А. Никос, *Проблем зла*, Калинић, Крагујевац, 2005.
15. Митровић Трифунов, Божидар, *АзБучна математика Винче*, КолоВенија, Београд, 2012.
16. Митровић Трифунов, Божидар, *Коловени (Словени) и континуитет културе и права*, Коловенија, Београд – Москва – Санкт Петербург, 2008.
17. Митрополит Антоније Блум, *Данашњи човек пред Богом – Борба за православно духовни живот у глобализованом свету*, Верско добротворно старатељство, Београд, 2008.
18. Мојић, Милорад, *Српски народ у канџама јевреја – Поразна сведочанства из Талмуда и Шулхан аруха и примена њихова у садашњости* (Друго издање), Београд 1941 и „Српска мисао”, Скопље 1994.
19. Николић, Миленко, *Наше писмо*, Тампограф, Нови Сад, 2009.
20. Николић, Миленко, *Србска светиња из Квенке*, Тампограф, Нови Сад, 2009.
21. Радица, Богдан, *Агонија Европе*, СКЦ, Београд, 1994.
22. Руска Академија наука, Центар за изучавање савремене балканске кризе, Друштво Српско-руског пријатељства и руске дијаспоре, *Руски миротворци на Балкану*, Нови Сад, 2007.
23. Темников, Яковлевич Геннадий, *Корни зла: „Анатомия“ и „физиологија“ кармических состояний человека*, Тул. полиграфист, Тула, 1996.
24. Темников, Яковлевич Геннадий, *Третья сила: „Анатомия“ и „физиологија“ кармических состояний человека*, Тул. полиграфист, Тула, 1999.
25. Топаловић, Живко, *Себри и властела*, Српска књижевна задруга, Београд, 2002.
26. Фоменко, Тимофејевич Анатолиј, *Статистичка хронологија (математички поглед на историју) – у ком смо веку?*, Математички институт САНУ \* Досије, Београд, 1997.



27. *Catena mundi СРПСКА ХРОНИКА НА СВЕТСКИМ ВЕРИГАМА*, књига II, „Ибарске новости“, Краљево и Матица Срба и исельеника Србије, Београд, 1992.
28. Центр информатики „Гамма-7“, *Как выжить в условиях электромагнитной катастрофы*, Москва, 2000.